



(NEJEN)

**ČESKOKRUMLOVSKÉ
MINIPOVÍDKY III**

Irena Mondeková

(NEJEN)
ČESKOKRUMLOVSKÉ
MINIPOVÍDKY III

Irena Mondeková

FRANTIŠEK



...tak jako dávný mnich hic et nunc nepřestanu zalévat suchý pahýl stromu v očekávání, že se zazelená. Nebo se posadím na břeh potoka, budu do něj házet kamínky a pozorně naslouchat, dokud mi proud odpovídá.

Naježil hřbet instinktem lovce jako pokaždé, když spatřil na jabloni poskakující vrabčáky. Zahrada zakletá v ledu se, po mírné noční oblevě, před zvědavýma očima docela malého kotěte proměnila ve velké dobrodružství...

Vločka, pink, další, cink, a tu už tlapkou chytit, brrr, ale kam se poděla? Zaklonil hlavu. Obří vločky dopadaly i na hladinu pítka pro slepice, kde se rozpouštěly v tenké vrstvičce vody. Postavil se na všechny čtyři a jejich let sledoval. Co to? Z louže na něj hleděl neznámý rozježený tvor. On však nesnášel ostatní kočky. Ještě docela nedávno se, hladový a nemocný učil vybojovat ve smradlavém brlohu pro sebe alespoň trochu jídla mezi ostatními.

Vší silou kotěte udeřil do vody, až se obraz rozběhl do stran a vetřelec zmizel. Z tlapky mu kapalo, a tak ji rychle olízl. Po chvíli podezřívavě nahlédl do nádoby – a byl tam zase! Bum a bác a bum do vody! Tentokrát střídal obě přední nožky jako bubeník a nebralo to konce.

„Františku, prosím tě, co to tady vyvádíš? Hledám tě po celém dvoře,“ zaslechl povědomý hlas a záhy se, promočený, ukrytý v teple bundy vrátil do svého nového pelíšku u kotle.

TWIGGY



Jolana nevěděla, jestli udělala dobře, když se vrací na místo, které pro ni vždy tolik znamenalo.

Ale vzápětí již stála na zápraží jednoduchého stavení. Stavení? Boudy pro maxipsa Fíka, jak chatu po svých rodičích v žertu nazýval táta.

Světnice, z níž vedly schody do podkroví, byla stále stejně útulná, koš dřeva u sporáku, na plotně hrnek melty. Vyběhla točité schodiště.

Pohledem přejela obaly knih na policiče. Snad nechybí ani jediná. Byly dokonce mírně zaprášené. Ta holka má velký štěstí, že se jich nedotkla! Nedočkavě zalistovala těmi nejoblíbenějšími. Batoh, který měla zatím prázdný se začal plnit. Hlavou letěly vzpomínky, kterým by se ráda ubránila!

Občas vylezla na jabloň, jejíž kmen připomínal tělo černého hafana. Při troše fantazie, které měla dívka dost, vypadal jako obří pes připravený ke skoku, a na dřevěném sedátku "hřbetu" ona, Jolka. Blízký potok s obehnanou melodií, kapsa plná letních jablek. Další z prázdninových dní se zdál nekonečný. A táta kroutil hlavou nad vytrvalou čtenářkou a dcerce naoko přísně domlouval: „Jolko, pojd', pomůžes mi čistit a krájet houby. Ať mamka vidí, že jsme se tady neflinkali! Taky by bylo třeba plít záhonek s kytkami, nevšimla sis, jak od minule zarostl?“ ale většinou měl pochopení. Viděl, jak všechno prožívá, jak se stává postavami ze svých románů. Často se smála nahlas a některé stati mu přímo ze stromu deklamovala, podruhé potajmu otírala kapesníkem nos, pak doma, ve městě zachraňovala „sirotky“ – tedy kdejakého psiho a kočičího tuláka, aby se vzápětí „sirotou k politování“ stala ona sama...

K návratu do chaty Jolku obvykle přinutil až náramný hlad.

Mamka si dávala záležet na čistém ubrusu, avšak nesměl být moderní umělý, ale látkový, který jim, vypraný a nažehlený, pokaždé dala s sebou navrch tašky s jídlem. Jako by na stolování tady na chatě tolik záleželo, pomyslela si dívka. Přesto si v plechovém umyvadle důkladně omyla ruce, i když ji momentálně matka nemohla vidět.

„Jé, tati, tvoje houbovka fantasticky voní... Škoda, že máma nemohla jet s námi.“

„Vždyť víš. Nedostala dovolenou. Přednost mají kolegyně s malými dětmi. Ty už jsi celkem samostatná. Má dlouhonohá holka Jolka. Kam mi jen vyrostěš?“ Nesouhlasně zatřepala hlavou. Není od něho pěkné, že si ji dobírá. Opravdu je nejvyšší ze třídy!

Tady na venkově byli spíše než otec s dcerou dva partáci, kamarádi.

Jolka milovala večerní posezení u ohně. Jak byla hrdá, když se její táta, dobrý zpěvák, doprovázel na kytaru. Má tak příjemný hlas, milý úsměv. Scházela se tu každé léto dobrá parta. Pozornost snad všech dívek a žen z osady byla upřená na něj a Jolka na sebe ráda nechala dopadat odlesk hvězdného prachu. Je to její zlatý táta!

Taška byla plná. Na dno dala i polorozpadlý štos časopisu 100+1, který ležel ve staré skříni od roku 1968. Nebýt jich, nikdy by se nedozvěděla třeba o modelce Twiggy. Od čtenářského objevu, článku v magazínu ji obdivovala. Nosila podobný účes jako ona. Táta jí občas škádlil a říkal Jolce - ty naše Twiggy...

Měla tedy sbaleno skoro vše, po čem se jí v posledních několika měsících často zastesklo.

„Děkuju, že jste mi dovolila vzít si knihy,“ vysoukala ze sebe pak dole ve světnici. Paní Evu znala mnoho roků, ještě loni jí tykala. To teď pro Jolanu již nepřipadalo do úvahy!

„Jolko, přijed' se na otce někdy podívat. Když ti nedávno volal, nechtěla jsi s ním mluvit a jeho to trápí, opravdu. Ostatně, na podzim budeme zas ve městě, tak se stav.“

Žena seděla u stolu na mámině židli, jen bílý ubrus scházel. Ruka s dlouhými umělými nehty rozpačitě smetala neviditelný drobek z kostkovaného plastu a čekala na odpověď, jako by ta mohla cokoli změnit.

„Nashle.“ Z náhle staženého hrdla Jolka víc už nedostala.

Když za potokem úlevně postavila náklad knih na trávu a, ačkoli si to v duchu zakazovala, ohlédla se, sedátko na stromě, které vyráběl ještě děda, bylo obsazené.

Jolka pokračovala v cestě, i když ji bolelo v zádech. Musí to vydržet, unést... Zastávka autobusu není přece tak daleko.